

Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου 2024: Διασχίστε τις θάλασσες με τη φαντασία

Την Τρίτη 2 Απριλίου 2024, όλα τα σχολεία της χώρας, αλλά και όλου του κόσμου, συμμετείχαν στον εορτασμό της Παγκόσμιας Ημέρας Παιδικού Βιβλίου.

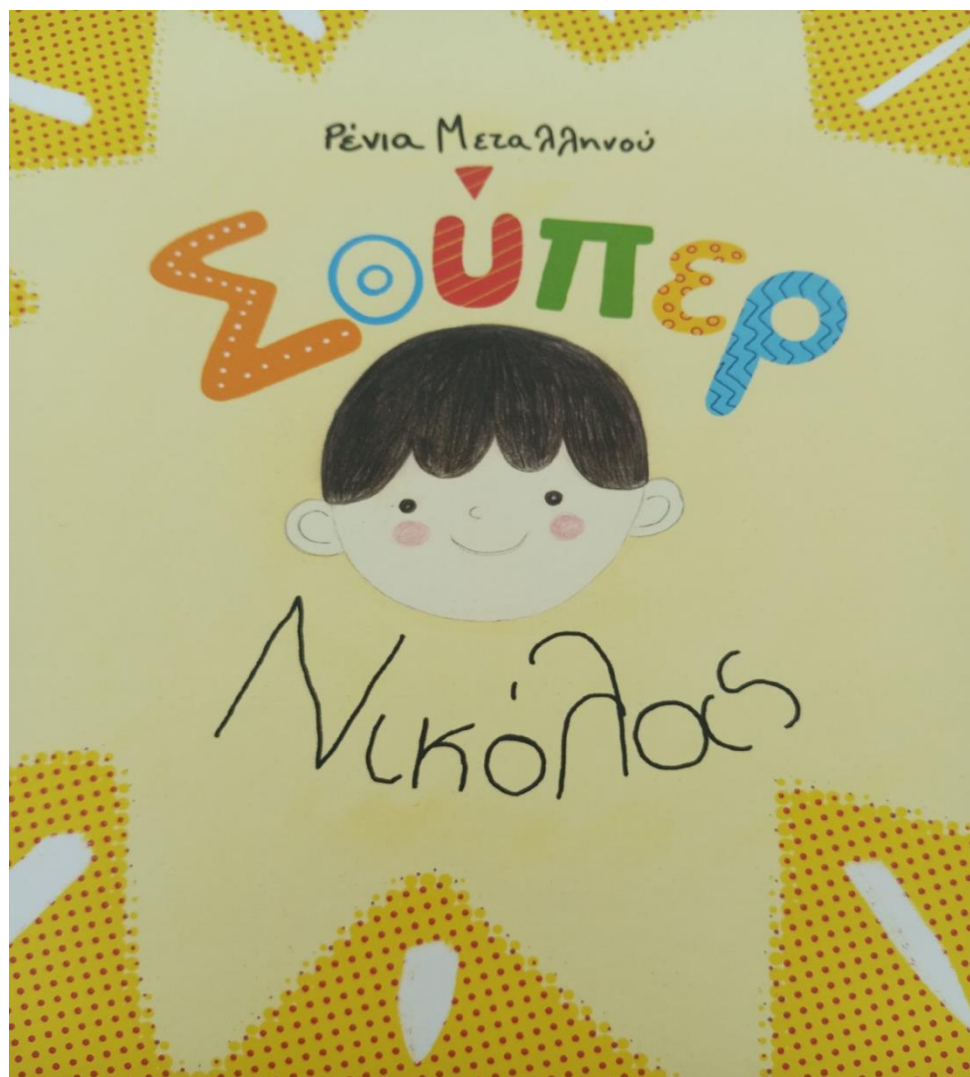
Στο δικό μας σχολείο, στο οποίο υπάρχει δανειστική βιβλιοθήκη που συνεχώς ανανεώνεται, οι μαθητές μας είχαν την δυνατότητα να δανειστούν ελληνικά και γερμανικά βιβλία που είχαν επιλέξει για αυτούς οι καθηγητές Νικολάου Αχιλλέας, Νταρακλίτσας Πέτρος και Θεοχάρη Κωνσταντίνα.

2 Απριλίου είναι, επίσης, και η παγκόσμια μέρα ευαισθητοποίησης για τον αυτισμό και έτσι σε κάποια τμήματα της πρώτης γυμνασίου διαβάσαμε το βιβλίο της Ρένιας Μεταλληνού

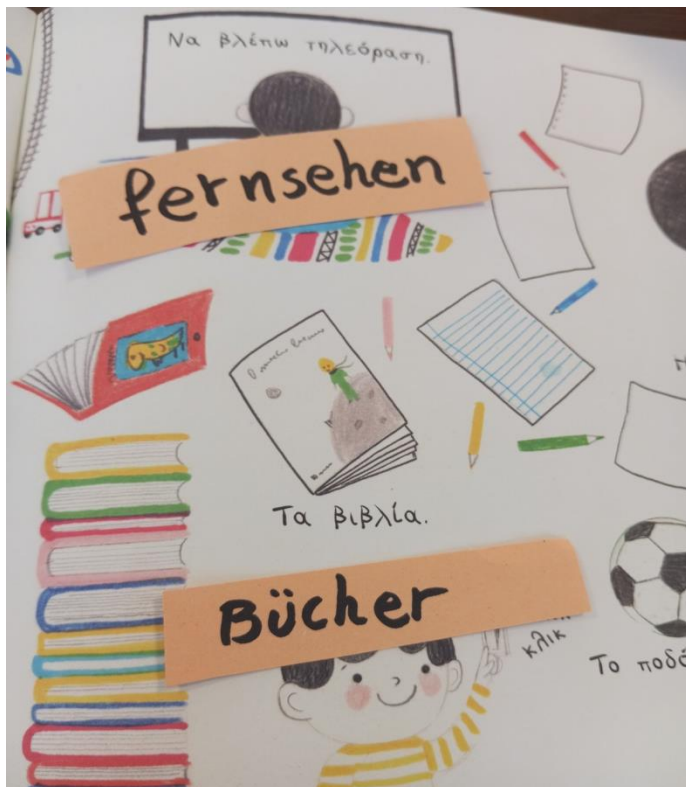
«Σουπερ Νικόλας». Η συγγραφέας μας συστήνει τον ήρωα της, για να μας μεταφέρει στον αθέατο κόσμο ενός παιδιού που βρίσκεται στο φάσμα του αυτισμού.

Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου

Ο κόσμος μας είναι γεμάτος από σουπερ ήρωες όπως ο Νικόλας, ένα παιδί διαφορετικό μα και ίδιο με τα άλλα. Είναι μικροί και μεγάλοι, αγόρια και κορίτσια, που έχουν μοναδικές δεξιότητες και ανάγκες. Είναι δίπλα μας. Καμιά φορά, όμως, χρειάζονται κι αυτοί μια μικρή βοήθεια, ίσως από έναν άλλο σουπερ ήρωα. Ίσως από εσένα.

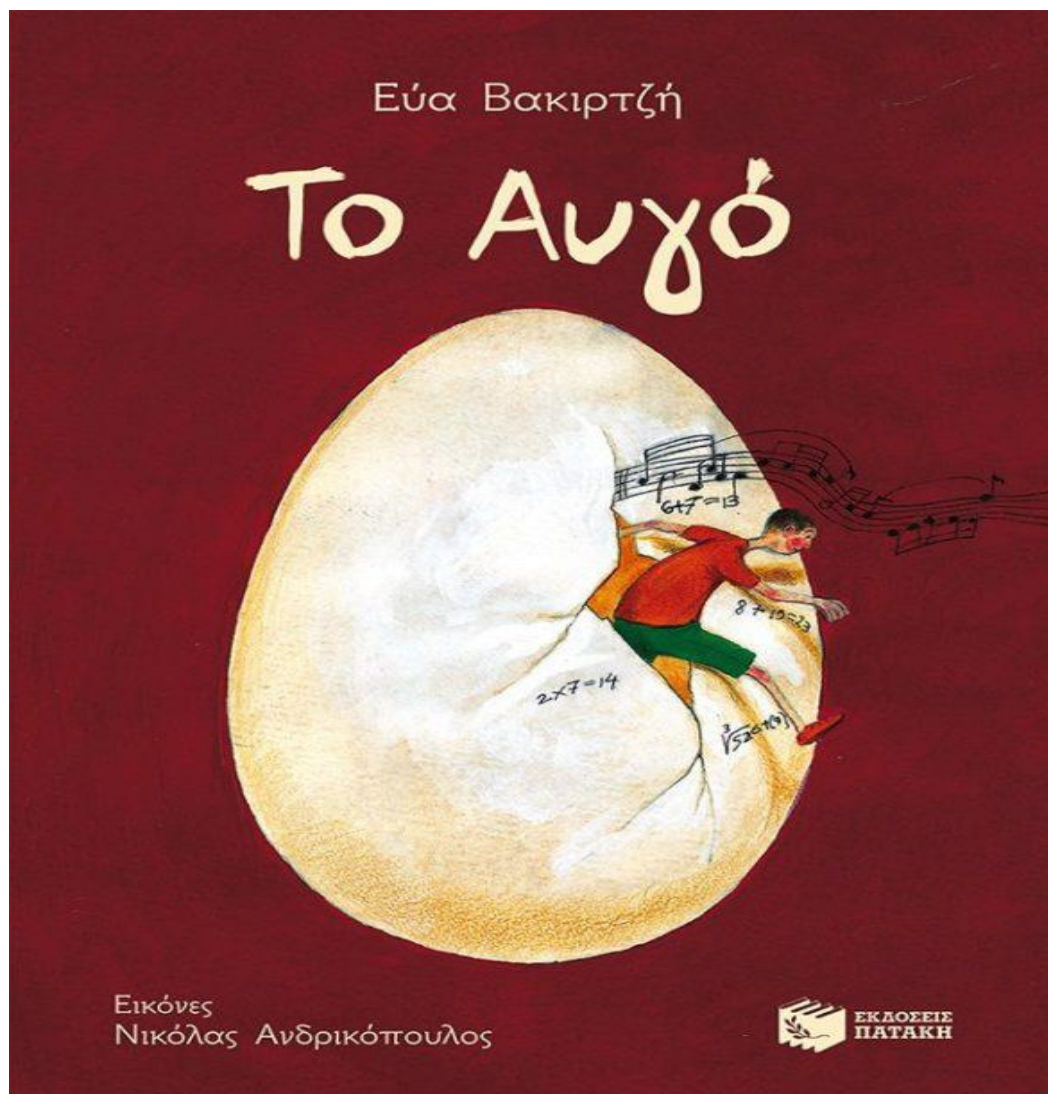
Οι μαθητές μάλιστα του Α1 το μετέφρασαν στα γερμανικά δουλεύοντας έτσι το λεξιλόγιο, που είχαν διδαχτεί, και μαθαίνοντας νέες λέξεις.

Για να θαυμάσετε την δουλειά της κ. Μεταλληνού που είναι κυρίως εικονογράφος μπορείτε να μπειτε στη σελίδα

<https://biblionet.gr/%CF%80%CF%81%CE%BF%CF%83%CF%89%CF%80%CE%BF/?personid=108127>

Το Γ2 διάβασε και συζήτησε ένα άλλο βιβλίο που κάνει λόγο πάλι για τον αυτισμό

Το βιβλίο ξεκινά με τις συστάσεις. Κάτι που μάλλον δεν θα συμβεί αν γνωρίσεις ένα παιδί στο φάσμα του αυτισμού. Είναι μάλλον απίθανο, να έρθει να σου πει «Γεια, με λένε Βίκτωρ, την αδερφή μου τη λένε Λίζα και τη δασκάλα μου Ελβίρα». Το πιθανότερο είναι ότι δεν θα σε κοιτάξει καν. Οι άλλοι όμως τον κοιτάζουν, συνήθως περίεργα, εξαιτίας της απουσίας της διάθεσης για λεκτική επικοινωνία, εξαιτίας των ουρλιαχτών. Κι αρχίζουν τις ερωτήσεις, τις κρίσεις και τις επικρίσεις. «Πόπω, πως τσιρίζει έτσι! Μας ξεκούφανε! Πρέπει να είστε πιο αυστηροί.» Όλα λέγονται πια σαν να μην υπάρχει ή σαν να μην ακούει ή να μην καταλαβαίνει. Κι όμως... Ο Βίκτωρ και ακούει και καταλαβαίνει και αισθάνεται, με τον δικό του μοναδικό τρόπο. Κλεισμένος στον εαυτό του. Κλεισμένος στο αυγό του.

Το παιχνίδι του Βίκτωρα είναι μοναχικό, στερεοτυπικό κι επαναλαμβανόμενο. Όμως υπάρχουν πράγματα στα οποία είναι πραγματικά καταπληκτικός. Μπορεί να φτιάξει παζλ με πολλά κομμάτια, τα καταφέρνει καλά με τον υπολογιστή. Του αρέσει η μουσική. Υπάρχουν, βέβαια, και πολλά πράγματα τα οποία δεν αντέχει καθόλου, τους έντονους ήχους, κάποια χρώματα, τις αλλαγές και τους αδιάκριτους ανθρώπους. Υπάρχουν, όμως, άνθρωποι που αγαπά πολύ και του αρέσει να είναι κοντά τους. Τότε ακούγεται ένα κρακ και το τσόφλι του αυγού ραγίζει. Ο Βίκτωρ κοιτάζει έξω από τη χαραμάδα, μπορεί να βγάζει και κανένα χέρι ή πόδι να πάρει αέρα. Κι η δασκάλα του η Ελβίρα παλεύει καθημερινά να τον κάνει να θελήσει να βγάλει και το κεφάλι του έξω από το αυγό του. Δεν είναι εύκολο. Για να τον βοηθήσει διαβάζει πολύ, αλλά κυρίως στέκεται δίπλα του με αγάπη και σεβασμό.

Πρόκειται για ένα βιβλίο που στοχεύει να μας βοηθήσει να γνωρίσουμε και να καταλάβουμε κάποια πράγματα για τα παιδιά με αυτισμό. Με το εύστοχο εύρημα του αυγού, δίνεται στους μικρούς αναγνώστες η ευκαιρία να κατανοήσουν την μειωμένη διάθεση στη λεκτική και μη λεκτική επικοινωνία, τις ποιοτικές διαφοροποιήσεις στο παιχνίδι, στη σκέψη, στη φαντασία. Ο διαφορετικός αυτός τρόπος με τον οποίο ο Βίκτωρ αντιλαμβάνεται και βιώνει τον εαυτό του αλλά και τον κόσμο, κλεισμένος μέσα στο αυγό του, επηρεάζουν τη λειτουργικότητά του στην καθημερινή ζωή.

Αν έπρεπε να κρατήσουμε κάτι από το βιβλίο, θα κρατούσαμε δύο πράγματα πολύ σημαντικά. Το πρώτο έχει να κάνει με τη συνήθεια να συμπεριφερόμαστε στο παιδί με αυτισμό. Συνήθως απευθυνόμαστε στους γονείς, τους συνοδούς, τη δασκάλα ή το δάσκαλο και μιλάμε για το παιδί σαν μια σαπουνόφουσκα που έσκασε, σαν να μην υπάρχει, σαν να μην είναι εκεί, σαν να μην ακούει, σαν να μην καταλαβαίνει. Όμως καταλαβαίνει με τον δικό του τρόπο.

Το δεύτερο σημείο από το βιβλίο που θα κρατούσαμε αφορά στην αγάπη και το σεβασμό, τα οποία είναι αδιαπραγμάτευτα δικαιώματα όλων των παιδιών, με αυτισμό ή χωρίς. Σε αυτά τα δύο θα προσθέταμε την αποδοχή, είτε θελήσει να σπάσει το κέλυφος του αυγού του, είτε όχι. Εκεί καταλήξαμε με τα παιδιά του Γ2 και αυτά τονίσαμε.